

'AMR IBN AL-JAMUUH

Jag vill gå stolt med mitt härliga ben i Paradiset!

Han var besvägrad med 'Abd Allah Ibn 'Amr Ibn Hiraam, som make till hans syster Hind bint 'Amr. 'Amr Ibn Al-Jamuuh var en av Al-Madiinah's ledare och en av Salamah-stammens hövdingar. Hans son Mu'aadh Ibn 'Amr, som var en av de sjuttio Ansaar vid 'Aqabah-eden, föregick honom i Islam.

Mu'aadh Ibn 'Amr och hans vän Mu'aadh Ibn Jabal kallade Al-Madiinah's folk till Islam med djärv och troende ungdoms entusiasm.

Det var sed att ädlingarna hade symboliska avgudar i sina hem utöver de stora avgudarna som ställts upp på offentliga samlingsplatser. Som en ädling och hövding lät 'Amr Ibn Al-Jamuuh tillverka en avgud att installera i sitt hus och kallade den Manaaf. Hans son Mu'aadh Ibn 'Amr kom överens med sin kamrat Mu'aadh Ibn Jabal om att göra 'Amr Ibn Al-Jamuuh's avgud till ett föremål för åtlöje. De brukade gå in i hans hus om natten, ta avguden och kasta den i en latringrop. Och när 'Amr vaknade, fann han inte Manaaf på sin plats och fortsatte söka efter den tills han hittade den kastad i den gropen. Han brukade rasa och säga: "Ve er, vem kränkte våra gudar denna natt!" Sedan tvättade och parfymade han den. När natten kom igen, gjorde de två Mu'aadherna med avguden vad de hade gjort föregående natt.

När 'Amr tröttnade, tog han sitt svärd och lade det mot Manaaf's hals och sade till den: "Om du är en nyttig gud, försvara dig själv." När han vaknade fann han den inte på sin plats, utan hittade den kastad i samma latringrop. Men den här gången var den inte ensam i gropen – den var bunden vid en död hund med ett starkt rep.

Medan han var arg, ledsen och förvånad närmade sig några av Al-Madiinah's ädlingar som hade föregått honom i Islam. De pekade på avguden bunden vid den döda hunden och vände sig till 'Amr Ibn Al-Jamuu's sinne, hjärta och goda omdöme, och talade med honom om den Mest Sanne och Mest Höge Allah som det inte finns något likt. De talade med honom om den pålitlige, trogne Muhammad som kom för att ge, inte ta, för att vägleda, inte vilseleda. De talade med honom om Islam som kom för att befria mänskligheten från alla bojor, återuppliva Allahs ande i dem och sprida Hans ljus i deras hjärtan.

På några ögonblick upptäckte 'Amr sig själv och sitt öde. Han renade och parfymade sina kläder och sin kropp och gick sedan, med huvudet högt buret, för att erkänna Profeternas Sigill ﷺ och ta sin plats bland de troende.

Man kan undra hur dessa ädlingar och ledare för sitt folk, som 'Amr Ibn Al-Jamuu, kunde tro på hjälplösa avgudar i den utsträckning. Hur kunde inte deras förnuft hålla dem tillbaka? Hur rangordnar vi dem i dag bland de store männen efter deras omfamnande av Islam och deras uppoffringar? Det är lätt att ställa dessa frågor nuförtiden, eftersom inget barn skulle acceptera att ställa upp en bit trä i sitt hus och dyrka den. Men i gamla tider brukade människors hjärtan omfamna sådant. Deras intelligens och snille kunde inte göra något mot traditionen.

Till exempel nådde Athen, i Perikles', Pythagoras' och Sokrates' dagar, en bländande intellektuell framgång. Dock brukade alla dess folk, inklusive filosofer och domare, tro på skulpterade avgudar på ett löjligt sätt. Anledningen är att den religiösa känslan i dessa avlägsna tider inte var lika utvecklad som den intellektuella framgången.

'Amr Ibn Al-Jamuu vigde sitt hjärta och liv till Allah, alla världars Herre. Trots att han var generös till sin natur, gjorde Islam honom ännu mer generös, så att han lade alla sina pengar i sin religions och sina bröders tjänst.

Sändebudet ﷺ frågade en grupp av Bani Salamah-stammen, 'Amr Ibn Al-Jamuu's stam: "Vem är er hövding, O Bani Salamah?" De svarade: "Al-Jad

Ibn Qais, trots att han är snål." Han ﷺ sade: "Nej, er hövding är den vithårige, lockige 'Amr Ibn Al-Jamuuh." Detta vittnesmål från Allahs Sändebud ﷺ var en stor ära för Ibn Al-Jamuuh.

Liksom 'Amr Ibn Al-Jamuuh vigde sina pengar i Allahs sak, var han villig att offra sin själ och sitt liv också. Men hur? Det fanns en svår hälta i hans ben som gjorde honom oförmögen att delta i strid. Han hade fyra söner som alla var starka muslimska män. De brukade ge sig ut med Sändebudet ﷺ i expeditioner och ihärdigt fullgöra sin stridsplikten. Men 'Amr försökte ge sig ut i slaget vid Badr. Hans söner bad Profeten ﷺ att övertala honom att inte ge sig ut, eller till och med beordra honom om han inte övertygades. Så Profeten ﷺ sade till honom att Islam befriade honom från jihad på grund av hans svåra hälta. När han började bönfälla, beordrade Profeten ﷺ honom att stanna i Al-Madiinah.

När slaget vid Uhud kom, gick 'Amr till Profeten ﷺ och bad honom om tillåtelse. Han sade: "O Allahs Sändebud, mina söner vill hindra mig från att ge mig ut med dig för att kämpa. Vid Allah, jag vill gå stolt med mitt hälta ben i Paradiset." Eftersom han enträget insisterade, gav Profeten ﷺ honom tillåtelse att ge sig ut. Så han tog sina vapen och gick ut lycklig, åkallande Allah i en ödmjuk röst: "O Allah, skänk mig martyrdöden och låt mig inte återvända till min familj."

När de två rivaliserande styrkorna möttes på Uhuds dag, gav sig 'Amr Ibn Al-Jamuuh och hans fyra söner ut och slog de månggudadyrkande med sina svärd. 'Amr gick stolt mitt i den hårda striden.

Med varje steg högg hans svärd av huvudet på en månggudadyrkande. Han slog med sin högra hand och såg sig sedan om mot den högsta delen av horisonten, som om han påskyndade ankomsten av den ängel som skulle låta honom dö och följa honom till Paradiset.

Ja, han bad sin Herre om martyrdöden, i visshet om att Allah, Ärad och Upphöjd vare Han över allt, skulle svara honom. Han längtade mycket efter att gå stolt med sitt hälta ben i Paradiset, så att dess folk skulle veta att Muhammad, Allahs Sändebud ﷺ, visste hur man väljer sina Följeslagare och hur man utvecklar män.

Det han hade väntat på inträffade. Ett svärdudd tillkännagav dags för en ärofull martyrs frammarsch till odödlighetens Paradis.

När muslimerna begravde sina martyrer upprepade Sändebudet ﷺ sin order som vi redan hört på annat håll: "Lägg 'Abd Allah Ibn 'Amr Ibn Hiraam och 'Amr Ibn Al-Jamuuh i en grav; de älskade varandra och var uppriktiga mot varandra i denna värld."

De två kärleksfulla vännerna, de två martyrerna, begravdes i en grav under slagfältet som tog emot deras rena själar och bevittnade deras extraordinära tapperhet.

Fyrtiosex år efter att de och deras följeslagare hade begravts sänkte en våldsamt störtflod sig ned och täckte begravningsplatsen, på grund av en vattenkälla som Mu'aawiyah hade låtit anlägga. Muslimerna skyndade att flytta martyrernas kroppar. Det var dock en överraskning att finna dem som de som deltog i flytten beskrev dem: "Med mjuka kroppar och rörliga lemmar."

Eftersom Jaabir Ibn 'Abd Allah fortfarande levde, begav han sig med sin familj för att flytta kropparna av sin far, 'Abd Allah Ibn 'Amr Ibn Hiraam, och sin faster's make, 'Amr Ibn Al-Jamuuh. Han fann dem dock i sin grav som om de sov. De var inte förändrade alls: deras ansikten bar till och med samma lyckliga leende som de hade haft den dag de kallades för att möta Allah.

Är du förvånad? Nej, var det inte. De stora, fromma, rena själarna som har kontrollerat sina öden lämnar vanligtvis i de kroppar som en gång var deras tillflykt, en slags immunitet som avvärjer de nedbrytande faktorerna och jordens påverkan.